

landet. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører kan faa Medhold i denne Betragtning hos nogen som helst pædagogisk uddannet Mand. Enhver, der er kendt med Sprogundervisning, vil sige til den ærede Ordfører paa Spørgsmaal fra hans Side, at det har megen Betydning at gøre en Rejse til Udlandet for at gøre sig bekendt med Udtalen af Sprogene, og den ærede Ordfører kan heller ikke gaa ud fra, at Folkeskolens Lærere og Lærerinder ikke have Brug for Sprogekundskaber. Ved Borger-skolerne rundt omkring er der mange Steder, hvor der undervises i Sprog, og i de tekniske Skoler ligeledes, og det er for en stor Del Folkeskolens Lærere, der virke der ogsaa. Der er altsaa meget god Brug, mener jeg, for disse Penge, og det forundrer mig ogsaa noget, at man har valgt at ville nægte denne Bevilling. Jeg kan ikke følge Flertallet over for et saadant Forslag. Det synes i det hele taget, som om de Ændringer, der ere stillede op her fra Flertallets Side, navnlig skulle ramme Folkeskolens Lærere og Lærerinder, Seminarielærere m. v. Jeg tror, at disse Lærere have god Grund til at sige, naar de se Flertallets Stilling her, at her have vi min Tro et godt Bevis for Flertallets Hjertelag over for Folkeskolen.

Ændringsforslagene under Nr. 6 og 7 ere endnu mærkeligere for mig at se paa end de tidligere nævnte, thi disse 2 Ændringer stride ganske mod Landstingets tidligere Fordringer. Fra Landstingets Side har man tidligere sagt: Understøttelserne paa Konto VI. A. 3. — de to- og treaarige Understøttelser, som de tidligere benævnedes — maa ikke ved at blive staaende Aar efter Aar i Virkeligheden gøres til faste Understøttelser, vi ville have denne Konto revideret. Man har fra Landstingets Side ment, at det var rigtigt, at man gjorde en Del af disse Understøttelser til faste Understøttelser, medens Kontoen for Resten saa blev, hvad dens Titel lød paa, en Konto for to- og treaarige, midlertidige Understøttelser. Nede i Folketinget har jeg hele Tiden talt for, at man skulde imødekomme Landstinget paa dette Punkt, idet jeg mente, Landstinget her havde Ret. For 3 Aar siden vedtog Folketinget saa at ændre Kontoens Overskrift saaledes, at det blev en Konto for treaarige Understøttelser, og som Ordfører udtalte jeg i Folketinget, at Meningen var, at man om 3 Aar skulde komme til en Revision af denne Konto, saaledes at de, som man saa vilde have opført med faste Understøttelser, gik over paa Konto VI.

A. 2., og Resten blev virkelige treaarige Understøttelser, som altsaa faldt bort, naar vedkommende havde oppebaaret dem i 3 Aar. Denne Betragtning deltes heroppe fra Landstingets Side. Det maa maaske være mig tilladt — jeg haaber, at den højtærede Formand ikke sætter sig derimod — ganske kort at citere, hvad det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) har udtalt i saa Henseende — dette ærede Medlem har jo tidligere været Ordfører for Landstinget ved Finanslovbehandlingen. I 1899, da denne Sag fik sin Afgørelse, udtalte det nævnte ærede kongevalgte Medlem om Konto VI. A. 2. og 3.: „Jeg indrømmer, at det er et Fremskridt, der er sket derved, at man har faaet Konto 3 betegnet som „treaarige Understøttelser“ i Stedet for som „midlertidige, to- og treaarige Understøttelser“ — hvilken Betegnelse i Virkeligheden betød faste Understøttelser — naar det saa blot herefter kan blive overholdt, at disse Understøttelser paa Konto 3 kun blive treaarige Understøttelser og ikke blive faste som hidtil. Men her er en Omstændighed til Stede, som forekommer mig ikke spaar rigtig godt. Der staar nemlig nu paa Konto 3 ikke saa ganske faa Understøttelser af den Art, at enhver, der læser Kontoen igennem, vil sige sig selv, at disse Understøttelser er der ikke Tale om at komme af med. Naar man derfor har givet Kontoen Navnet: Treaarige Understøttelser med den Betydning, som jeg nu har nævnt, burde man have flyttet alle de Folk, som det i Virkeligheden er Meningen at beholde med fast Understøttelse, op paa Konto 2, saaledes at de vidste, at de, der nu staa paa Konto 3, ere Folk, hvis Understøttelser i Virkeligheden kun ere treaarige. Jeg vil imidlertid haabe, at det vil lykkes den højtærede Minister til næste Aar at bringe dette Forhold i Orden“. Det, jeg nu har foreslaaet her dette Aar, er netop foreslaaet for at imødekomme denne Tanke fra Landstingets Side. At jeg ikke gjorde det straks ved Finanslovens Udarbejdelse, havde sin Grund i, at jeg vilde være forsikret om, at jeg ikke paa noget Punkt havde misforstaaet eller overhørt de Aftaler, man havde truffet om denne Sag. Jeg antydede baade i Anmærkningerne til Finansloven og ved Finanslovens første Behandling, at disse Konti skulde tages op til Revision, og jeg stillede Forslag derom ved anden Behandling, altsaa i Januar. Forslaget blev ganske vist stillet i December Maaned, men kom først offentlig frem i Januar Maaned.